

paa Tide at sige det, saa det høres over Landet, at af alt Tyranni var Præsternes altid det utaaleligste, det mest nedværdigende, det grusomste. Ja — saa utroligt det lyder! — selve den religiøse Følelse har Gang efter Gang været hjemløs her i Landet, fordi et uforsonligt Kleresi lukkede den ude fra Kirkerne. Tænk paa den unge Grundtvig, der maatte præke paa et Tørreloft! Husk paa jeres egne fynske Lægmands-Apostle, den frimodige Kristian Svane, og hvad de andre hed, som herskesyge Præster lod kaste i Fængsel, fordi de uden deres Tilladelse samlede Folk til en Bibellæsning! . . . Mit Ord til det danske Vælgerfolk skal da idag være: Vogt jer for Ulven i Faarepelsen! Han er Historiens grimmigste Dyr! Dens glubskeste, dens ubarmhjerdigste. Og lad os saa raabe et tredobbelt Hurra for et *godt* Valg! Jeg mener dermed et Valg, der jager Lysets formummede Fjender tilbage til deres Afkroge, et Valg, der utvetydigt nedslaaar alle Forhaabninger om Genvækkelse enten af et nyt Adels- eller et nyt Kirkevælde her i Landet og atter lægger Riget, Magten og Æren i det arbejdende Folks Hænder!“

Han havde holdt den sidste Del af sin Tale med stor agitatorisk Kraft, og Slutningsordene kaldte paany Jubelen frem, ikke mindst hos dem, der ingenting havde forstaaet. Han maatte flere Gange frem til Talerstolen for at tage mod Hylding.

Alligevel var der en Del, navnlig blandt Pastor Gaardbos Tilhængere, der beholdt Hattene paa. Gennemgaaende havde Talen vakt Forbavselse og desuden lidt Betænkelighed. Bondeungdommen, der var kommen dertil med saa højt spændte Forventninger, var dybt skuffet. Det var Folk, der enten helt gik op i praktiske Interesser eller netop var stærkt kirkeligt interesserede. De sidste følte sig forargede.

Nu skulde Balduin Hansen tale. Men forinden maatte der gøres en Pavse, fordi Størsteparten af dem, der alene var kommen for at høre Enslev, nu brød op og vakte Forstyrrelse. Cyklestaldene stormedes, og Skarer af glade Landliggere drog med Hallo bort gennem Skoven.

Da Ordstyreren igen traadte frem, var det hovedsagelig Folk fra selve Valgkresen, der stod tilbage, og Balduin Hansens Til-